

Autonomia artística i finançament públic: la distància variable del principi d'arm's length

Publicat per [Interacció](#) [1] el 05/02/2017 - 15:17 | Última modificació: 22/04/2026 - 12:45

L'article de Per Mangset aborda un dels conceptes més citats i, alhora, més ambigus de la política cultural contemporània: el principi d'*arm's length*, entès com el mecanisme que hauria de garantir una separació efectiva entre el poder polític i les decisions sobre finançament artístic. El text parteix d'una constatació rellevant: malgrat que aquest principi és invocat com a pilar de les polítiques culturals en molts països, la seva interpretació i aplicació són extraordinàriament diverses i sovint contradictòries.

En el seu sentit més normatiu, l'*arm's length* es concep com un instrument per protegir l'autonomia artística davant ingerències polítiques, delegant la distribució dels recursos públics en organismes independents, habitualment consells de les arts, que haurien de decidir segons criteris de qualitat artística. Aquest principi s'inscriu en una tradició moderna que defensa la diferenciació entre camps socials i la necessitat que l'art disposi d'una autonomia relativa per produir valor propi. Tanmateix, l'article mostra que aquesta autonomia no és mai absoluta i que el principi funciona més aviat com un continu, amb graus variables de distància entre política i art.

L'anàlisi comparativa posa en evidència com aquesta distància es construeix de manera diferent segons contextos històrics i institucionals. El cas britànic es presenta sovint com el model paradigmàtic, amb la creació de l'Arts Council com a organisme intermediari. Però aquesta aparent independència ha estat objecte de crítiques constants: la dependència financera del govern, el control en el nomenament dels membres o l'existència de xarxes socials compartides entre elits polítiques i culturals qüestionen la seva autonomia real. Així, la "distància d'un braç" pot esdevenir, en la pràctica, una distància molt més curta.

En altres contextos, com el francès o els països nòrdics, el principi adopta formes diferents, amb graus més elevats d'intervenció estatal o amb estructures corporativistes que introdueixen altres actors en la presa de decisions. El que emergeix és una idea clau: no existeix un únic model d'*arm's length*, sinó adaptacions que responen a tradicions polítiques i culturals específiques.

Un dels elements més suggerents de l'article és la distinció entre l'ús retòric i l'aplicació efectiva del principi. Sovint, l'*arm's length* funciona com a legitimitat discursiva de les polítiques culturals, més que no pas com una realitat institucional estricta. Aquesta tensió entre discurs i pràctica obliga a revisar críticament fins a quin punt les decisions sobre finançament artístic estan realment desvinculades de prioritats polítiques, econòmiques o socials.

En el fons, el text desplaça la mirada: més que preguntar si existeix o no independència, convida a analitzar com es construeix aquesta distància, quins mecanismes la condicionen i quins interessos hi intervenen. El principi d'*arm's length* deixa així de ser un ideal abstracte per esdevenir un camp de tensions on es defineix, de manera concreta, la relació entre cultura i poder.

Referència

Mangset, P. (2016). El principi d'«arm's length» i el sistema de finançament de les arts. Una aproximació comparativa. *Debats: Revista de cultura, poder i societat*, 130(2), 53-72. <https://revistadebats.net/article/view/1675> [2]

Categories: Publicacions acadèmiques

Categories: Recursos i publicacions

Etiquetes: governança cultural

Etiquetes: finançament de la cultura

Etiquetes: polítiques culturals

Etiquetes: valor públic de la cultura

Etiquetes: recerca cultural

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2017/arms-length>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://revistadebats.net/article/view/1675>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/6708>